

ÎNCEPUT DE ANOTIMP PLOIOS LA EZARY

Colecție coordonată de Michael Haulică

Cuprins

Noapțile noastre la tropice	7
De ce cad îngerii	21
Noapte bună, Tereza	52
Vânătoarea de cârțițe	59
Năstrușnic, surâsul	71
Pământ alternativ	81
Norii, cerul	91
Început de anotimp ploios la Ezary	109

Noaptele noastre la tropice

Au cunoscut-o exact în ziua în care ea împlinea cincizeci și cinci de ani. Era plină de noroi, zăcea între doi arbori, indiferentă la ploaie, și aducea a vrăjitoare sau a idol păgân. Aproape că s-au împiedicat de ea, și-au făcut cruce zărind-o și au întrebat-o de vorbă. Cel mai apropiat sălaș omenesc era la capătul lumii. Și-au revenit repede din stupoare și, cum nu răspundea la întrebările lor iuți, i-au sfâșiat veșmintele jalnice. Au văzut că avea trupul încă bun, așa că au făcut ce au crezut ei de cuviință. Erau trei, la fel de murdari ca ea, aveau topoare cu care tăiau arborii și uneori loveau câte un porc mistreț, deși legile interziceau asta. Acolo ei erau Legea. Nu le păsa de restul lumii, interesul lor era stârnit doar de bidonul cu alcool și de căldura sobelor. Altminteri, se mulțumeau cu puțin, chiar și cu o femeie de cincizeci și ceva de ani. Ea nu s-a opus, nu a țipat, n-ar fi auzit-o nimeni. Dar nici nu i-a acceptat. Fumau câte doi, după cum le venea rândul, apoi, după ce ploaia a încetat, cam la căderea nopții, au ridicat-o din noroi și i-au aranjat trențele, grăbind-o spre tabără,

împiedicându-se de cioturi și de trunchiuri prăbușite. Târziu, au ieșit într-o potecă, departe, în fața lor, lumini tulburi sugerau intrările în barăci.

I-a întâmpinat un staroste și, văzându-i cu mâinile goale, fără vreascuri, i-a înjurat. Pe femeie n-a întrebat-o nimic. Unul dintre cei trei a luat-o de mână și a dus-o la marginea taberei, lângă un cort pe jumătate prăbușit. Era o singură lampă care fumega deasupra lor. I-a arătat o troacă plină de zoaie și de tingiri și ea s-a pornit să le curețe.

Au mai venit doi bărbați și au rămas acolo, zgâindu-se la ea și scărpinându-se. Când a terminat, s-a așezat jos, pe pământul umed. Mai departe, a prins-o leșinul, a prins-o exact în clipa în care gura ei ar fi vrut să rostească: „Aceasta a fost sărbătoarea de ziua mea”.

S-a trezit în preajma zorilor. Știa să simtă răsăritul și, pe moment, a vrut să fugă spre junglă. A oprit-o ceva. A oprit-o un țol pe care cineva i-l întinsese peste șale.

Ce a declarat Manuel la interogatoriu:

„N-am adus-o eu în tabără. Au fost trei tăietori de lemne care ne-au povestit cum s-a întâmplat și ce i-au făcut acolo. Nu le știu numele, doar poreclele: Paco, Argentario și Homer. Așa erau strigați. Eu i-am pus un preș sub cap în prima noapte. Apoi a rămas cu mine, cum era și firesc. Mai erau și alte femei în tabără. Staroștii le ziceau soții sau neveste, deși erau schimbate între ei destul de des. Nu, n-am avut altă femeie înainte. Nici mai târziu. Nu știu ce înseamnă schimbarea dumneaei la față, eu m-am gândit la un miracol, oamenii sfinți sunt răsplătiți uneori pentru suferințele lor. Probabil că nu am judecat corect.”

Res *Ce nu a declarat Manuel la interogatoriu:*

„Sunt mai tânăr decât se vede, chipul meu este înșelător, nu mi s-a mai întâmplat așa ceva niciodată și îmi este foarte teamă. În prima noapte am văzut-o spălând tingirile, era atât de frumoasă și atât de tânără, nu se cădea să fie printre noi, cei sălbatici, am adus o rogojină, am pus-o peste ea și i-am dat la o parte pe cei care o vegheau... Am acoperit-o după ce a plecat ultimul dintre ei, am acoperit-o acolo, pe pământ, leșinase, era atât de plăpândă. M-au prins, m-au găsit, Paco, Argentario și Homer, și m-au lovit cu picioarele în coaste, apoi, în timp ce mă zvârcoleam în brațele lor, mi-au dat jos nădragii și Paco a zis că nu am făcut nimic și mi-a fost rușine, Homer găsisse un cuțit, mi se făcuse frică, dar Paco mi-a făcut semn să-mi ridic nădragii: *Să-i lăsăm singuri, Homer, noi avem alte treburi*, în loc de Homer pronunța Omer, poate așa îl chema, Omer și nu altfel, de unde să știu?”

Ce a declarat Manuel la interogatoriu:

„Am stat împreună câteva săptămâni, nu, nu pot preciza cât. Probabil trei sau patru. Nu m-a părăsit nici o clipă, așa se spune, nici o clipă. Sunt de acord, este o exagerare. Da, îmi plăcea când stătea lângă mine, deși nu vorbea mult, dar aș putea spune că îi auzeam glasul ori de câte ori mă privea. Nu mai țin minte, de fapt cred că o chema Juana, iertați-mă, dar a trecut mult timp de atunci, nu pot fi mai precis de atât. Chiar și o săptămână poate fi mult, așa am auzit odată într-un film. Paco, Homer și Argentario erau tot timpul, mai tot timpul plecați, ei erau tăietori de lemne, eu doar stivuiam buștenii pe rampa de încărcare. Bineînțeles, alții se ocupau cu transportul spre tabără. De la tabără nu mai știu, veneau camioane și ridicau buștenii, mai mult de atât nu vă pot spune. Da,

ne plăteau săptămânal. Nu, nu plecam foarte des din tabără, aveam nevoie de bani. Da, cei trei câștigau foarte bine, mai bine decât mine. Drumul până la oraș costa enorm. Voiam să strâng bani, după care să plec, mă puteam îmbolnăvi, jungla era sălbatică, am auzit asta într-un film. Nu, Juana nu a mai avut cu ei nici un fel de relații. Homer bea cel mai mult, își putea permite. Eu nu beam, voiam să strâng bani. Pe Juana o întrețineam eu, ea nu câștiga nimic. Da, stăteam în același cort, era firesc, nu?”

Ce nu a declarat Manuel la interogatoriu:

„Paco a zis, el era cu ideile, el a hotărât ca Juana să rămână cu mine, ea nu a spus nimic când s-a trezit și am dus-o în cortul meu și am ajutat-o să se spele, i-am adus câteva găleți cu apă, era noapte încă și am furat apa de la cisternă, mi-a mulțumit și a plâns, am plâns și eu, fără să am habar de ce, și așa, plângând, ne-am îmbrățișat, iar când s-a luminat mi-a spus să-i dau drumul, să-i dau voie să plece, eu nu înțelegeam ce vrea, îmi părea rău pentru ea. După câteva zile, Paco și ceilalți au început să se ferească din drumul ei, dar căutându-mi mie pricină din orice fleac. Cedam mereu în fața lor, iar într-o seară m-au prins și mi-au legat de palme puzderie de pioaneze după care ei au dansat și s-au scâlâmbăiat în fața mea, m-au împroșcat cu bale și mi-au poruncit să-i aplaud, Homer mai ales zicea: *Aplaudă-mă cu frenezie, doar jucăm la nunta ta*. Cred că habar nu avea ce înseamnă frenezie, nici mie nu-mi este prea clar ce înseamnă, presupun că este un soi de plăcere sau un har. Se poate, cum să nu, poți să aplauzi cu har. N-aș ști să spun ce înseamnă har. Este ceva de la Dumnezeu și de la sfinți. E ca și cum ai aplauda iubindu-l pe Dumnezeu. M-am străduit să le fac pe plac, mi-am însângerat

astfel palmele, în vreme ce ei se tăvăleau de râs, până când Argentario m-a îmbrâncit, cred că nu intenționat, peste masa din cortul lor și m-am înțepat într-un ciob de oglindă, rănile nu mă dureau prea tare, mi-era în schimb foarte rușine și îmi doream să-iucid, erau însă mai puternici decât mine. Mi-au dat să beau, dar am scăpat sticla pe jos și s-a spart. Paco mi-a aruncat o cârpă și a început să urle că rachiul costă o avere, să șterg iute de pe jos, pe urmă a luat cârpa și ținând-o sul, ca pe un biberon, a zis: *Acum bea de aici, dacă ți-e sete!* Îmi era sete, dar Homer l-a dat la o parte: *Să-l ducem la mireasă.* Am ieșit din cort înaintea lor și mi-am prins picioarele într-o cursă pentru mistreți, am avut noroc, mi s-a zdrelit doar pielea de pe glezne, m-au dus pe sus la cortul meu, n-au intrat, le era, cred, teamă de Juana, și-au făcut cruce și au plecat.

Juana m-a îngrijit fără să scoată un cuvânt, doar uneori gemea încet, părea că geme în locul meu, pe mine nu mă durea nimic, mi-era foarte rușine așa cum stăteam răstignit pe spate, cu palmele sângerânde, cu gleznelor sângerânde și cu o tăietură sub coaste. Îmi părea bine că Juana mă îngrijea, lor le era teamă de ea pentru că, spuneau ei, este o vrăjitoare, deja se schimbaseră la față, puțin, e drept, dar vizibil. Era tot Juana, numai că avea chipul mai senin, mai tânăr. Așa ziceam eu, eu știam, am știut de la bun început că Juana este tânără, deși în tabără era strigată ca o bătrână. Nici măcar nu avea părul cărunț cum îl am eu acum, cu toate că sunt la fel de tânăr ca ea. De aceea îmi închipuiam că masca bătrâneții, ceea ce văzuseră Paco, Argentario și Homer, îi fusese dăruită să o apere în drumul ei prin junglă, iar acum, inutilă fiindu-i, o lepăda. Eu am văzut mai mult, mai departe de masca ei. Eu nici nu i-am văzut masca.”

Respect pentru... *Ce a declarat Manuel la interogatoriu:*

„Nu, nu se punea problema plecării imediate. Aș mai fi vrut să rămân în tabără câteva luni și apoi să plecăm pe jos, știam drumul și ieșeam mai ieftin. Nu, viața era plicticoasă în tabără și de aceea se născoceau tot felul de... să le zic renghiuri, pot să le zic așa, cam sinistre sau aspre, așa cum era și viața pe acolo, veselia sau bucuria nu se puteau naște decât din ceva la fel de aspru sau întunecat precum era viața noastră de zi cu zi. Nu, nu aveam dreptul să purtăm arme, numai staroștii purtau arme. Armele erau, firește, topoarele tăietorilor de lemne.

Am fost angajat pe o perioadă nedeterminată, nu eram legat de ei prin nici un fel de contract în ceea ce privește timpul, aveam, cu alte cuvinte, voie să plec oricând aș fi avut chef. Da, uneori ploua și era foarte frig, atunci strângeam apă în cisterne. Nu m-am gândit niciodată ce voi face cu banii, la ceva concret vreau să spun. Voiam să trăiesc bine. Mi-ar fi plăcut să am grijă de Juana, s-o întrețin. Da, cicatricile sunt urmarea unor astfel de jocuri, a fost o hârjoneală ceva mai dură, dar nimic mai mult. Se evitau reciproc și era firesc, Juanei îi era teamă de ei, deși nu mai avea nevoie să se teamă, iertați-mă, așa am simțit că trebuie să spun, nu mai avea nevoie să se teamă. Nu, nu m-am gândit că teama poate izvorî din nevoie, s-ar putea să fie și așa, teama este necesară, altminteri nici nu ar exista. Da, sunt catolic, am teamă de Dumnezeu, deși e un altfel de... e chiar frică, sau poate că aveți dumneavoastră alt cuvânt care să spună mai bine... cu toate că despre Dumnezeu nu există cuvinte, așa am învățat, cum să existe cuvinte despre Dumnezeu, El însuși este un cuvânt, cuvântul tainic, necunoscut de nimeni.”